

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 63/04-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. D. D., bytom N. M. n. V., zastúpeného advokátkou JUDr. M. C., N. M. n. V., ktorou namietal porušenie základných práv vyplývajúcich z čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj z čl. 13 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky hlasovaním poslancov Mestského zastupiteľstva v Novom Meste nad Váhom 16. decembra 2003 a uznesením Mestského zastupiteľstva v Novom Meste nad Váhom č. 27/2003 z 25. februára 2003 o schválení rokovacieho poriadku, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. D. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 12. februára 2004 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. februára 2004, označeným ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“ RNDr. D. D., bytom N. M. n. V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátkou JUDr. M. C., N. M. n. V.,

namieta porušenie základných práv vyplývajúcich z čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj z čl. 13 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 26 ústavy hlasovaním poslancov Mestského zastupiteľstva v Novom Meste nad Váhom (ďalej len „mestské zastupiteľstvo“) 16. decembra 2003 a uznesením mestského zastupiteľstva č. 27/2003 z 25. februára 2003 o schválení rokovacieho poriadku.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 26 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 13 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 26 ústavy jednak hlasovaním poslancov mestského zastupiteľstva 16. decembra 2003 o neudelení slova sťažovateľovi a jednak uznesením mestského zastupiteľstva č. 27/2003 z 25. februára 2003 o schválení rokovacieho poriadku mestského zastupiteľstva. Požaduje tiež zrušenie uznesenia mestského zastupiteľstva č. 27/2003 z 25. februára 2003 a náhradu trov právneho zastúpenia.

Z podania a z doplňujúceho podania z 11. marca 2004 vyplýva, že sťažovateľ bol osobne prítomný 16. decembra 2003 na riadnom zasadnutí mestského zastupiteľstva, keďže toto nebolo vyhlásené za neverejné a pri prejednávaní bodu týkajúceho sa poplatku za odvoz odpadu pre domácnosti prihlásil sa do diskusie, lebo chcel poslancov informovať o niektorých podstatných skutočnostiach a zároveň ponúknuť aj pomoc mimovládnej organizácie Brečtan, ktorej je sťažovateľ členom. V zmysle platného rokovacieho poriadku mestského zastupiteľstva dal primátor hlasovať o tom, či bude alebo nebude sťažovateľovi udelené slovo, pričom poslanci rozhodli tak, že mu slovo udelené nebude. Sťažovateľ v minulosti už niekoľkokrát kritizoval prácu mestského zastupiteľstva, čo mnohí poslanci niesli s veľkou nevôľou. Na zasadnutí mestského zastupiteľstva konanom 16. decembra 2003 poslanci hlasovaním inému občanovi, a to Ing. P. N., slovo udelili, a to aj priamo v predmetnom bode rokovania.

Podľa názoru sťažovateľa hlasovaním poslancov 16. decembra 2003, ako aj ustanovením § 7 ods. 11 rokovacieho poriadku mestského zastupiteľstva došlo k porušeniu označených základných práv. Sťažovateľ bol totiž ako občan obmedzený v slobode prejavu na verejnom rokovaní mestského zastupiteľstva. Pritom mal snahu uplatniť svoje právo na

slobodné šírenie informácií vyjadrením svojho názoru na prerokúvanú problematiku a uplatniť tak svoje ústavné právo vyplývajúce z čl. 26 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy „Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené“.

Podľa čl. 12 ods. 1 prvej vety ústavy „Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach“.

Podľa čl. 13 ods. 1 „Povinnosti možno ukladať

- a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,
- b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo
- c) nariadením vlády podľa č. 120 ods. 2“.

Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy „Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom“.

Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy „Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Jadrom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého bolo porušené jeho právo na „slobodu prejavu na verejnom rokovaní obecného zastupiteľstva“ v zmysle čl. 26 ústavy tým, že hlasovaním poslancov mestského zastupiteľstva mu nebolo umožnené vystúpiť na verejnom rokovaní mestského zastupiteľstva a slobodne tam vyjadriť svoj názor na prerokovávanú problematiku.

Podľa názoru ústavného súdu nie je súčasťou slobody prejavu a práva na šírenie informácií podľa čl. 26 ods. 1 ústavy právo na to, aby mohol sťažovateľ vystúpiť na konkrétnom zasadnutí mestského zastupiteľstva. To zároveň znamená, že sťažovateľom popísaná situácia nie je *ratione materiae* súčasťou ústavného práva vyplývajúceho z čl. 26

ods. 1 ústavy. Okrem toho, pokiaľ mal sťažovateľ v úmysle poskytnúť poslancom k určitému bodu rokovania informácie, ktoré považoval za podstatné, nič mu nebránilo, aby ich poskytol iným spôsobom ako v rámci osobného vystúpenia na rokovaní mestského zastupiteľstva. Svoje názory mohol predostrieť napríklad písomne a doručiť ich členom mestského zastupiteľstva.

Vzhľadom na to, že vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1, 2 a 3 ústavy domáhal sa sťažovateľ v súvislosti s porušením čl. 26 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto ďalších ustanovení.

Z uvedených dôvodov sčasti pre nedostatok právomoci ústavného súdu a sčasti pre zjavnú neopodstatnenosť ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2004